

Когато народът удържаше окончателна победа, богатите биваха избивани. Едни падаха жертва на лична вражда, други биваха убивани отъ своитѣ длъжници. При това биваха употребявани всички видове смъртъ — всичко що се случва въ подобно време и дори нѣщо повече: бащата убиваше сина си, хората биваха свличани отъ светилищата и убивани; нѣкои биваха заграждани въ храма и тамъ загинваха.

И тъй размирицитѣ царуваха въ градоветѣ; тия отъ тѣхъ, които по нѣкаква причина се разбуниха по-късно, научени отъ предидещитѣ събития, отиваха много по-далечъ въ измисляне на нови, нечути планове въ коварство на нападенията и въ нечута мѣстителностъ. Произволно извратено бѣ дори общоприетото значение на думитѣ за нѣщата. Безразсждната смѣлость считаха за храбростъ, предпазливата нерешителностъ — за страхъ. Безумното бързане се смѣташе прилично за единъ мжжъ; предпазливото обмисляне — благовиденъ предлогъ за отклонение.

Който обичаше само да се кара, считаха го за човѣкъ, комуто винаги могатъ да се довѣрять. Който му възражаваше, минаваше за подозрителенъ човѣкъ. Който успѣшно кроеше нѣкому зло, наричаха го уменъ; който откриваше примката — още по-хитъръ. Ако ли нѣкой се погрижваше да нѣма нужда ни отъ едното ни отъ другото, за него казваха, че си разваля приятелството и се страхува отъ противницитѣ. Изобщо, който спрещаваше замисленото противъ него злодеяние, биваше похваляванъ; сжщо и тоя, който подстрекаваше други, които не мислѣха да правятъ зло.

Политическитѣ партии свързваха хората по-силно, отколкото родството. Като партийни членове тѣ бѣха готови безъ никакви уговорки да рискуватъ всичко. Защото партиитѣ не бѣха основани за общополезни дѣла, а за своекористни цели. Взаимно довѣрие между хората се усигуряваше по-скоро чрезъ участието имъ въ нѣкое противозаконно дѣло, отколкото съ помощта на религията.

Да си отмѣстишъ нѣкому за обида се считаше по-голѣмо щастие, отколкото да останешъ изобщо необиденъ. Ако си даваха клетва за примирие, даваше се отъ дветѣ страни само поради безизходното положение, понеже нѣмаха никакви други срѣдства. Но при удобенъ случай, който пръвъ добиваше довѣрие въ силата си и виждаше неприятеля, че не се пази, си отмѣщаваше. Той придобиваше слава на уменъ човѣкъ, понеже бѣ надвилъ съ измама. Повечето хора предпочитаха да се наричатъ ловки злосторници, отколкото глупави добряци; съ първото име се гордѣеха, отъ последното се срамуваха.